

POP
GRAM
PLAY ME (TORNTABLE/PIAS)

Gram is een anagram van Marg. En Marg, dat is Marg van Eenbergen, de zangeres van de veelgeprezen indiepop-formatie Seedling, die in 2008 debuteerde als soloartieste met het volledig zelfgeschreven en geproduceerde *Four-Letter Word*. Voor de opvolger koos het tegenwoordig uit vijf personen bestaande Gram de tegenovergestelde aanpak, namelijk die van de innige samenwerking. Om te beginnen is daar het verbond met producer Simon Akkermans (van C-mon & Kyski), die niet alleen zijn eigen eclectische muzieksmaak op Marg losliet, maar er ook voor zorgde dat de singer-songwriter met een zo breed mogelijk spectrum aan andere songschrijvers en muzikanten in de weer ging: van Lucky Fonz III tot Colin 'Kytteman' Benders en van het Klezmer Orchestra tot het Metropole Orkest. Het album zelf is niet alleen zo gevarieerd als je op basis van deze namen mag verwachten, maar ook zo goed als je mocht hopen. In openingsnummer *Play Me* klinkt Gram als Gwen Stefani in haar beste momenten, *Home Again* is een geslepen countryrocker, *Mad Mad Mad* fijne rockabilly, *Come Along* strakke Motown-punk, terwijl het met Lucky Fonz gezongen *Lisa & Matthew* zich ontpopt als een haast lieflijke poldervariant op de van doem doordrenkte moordballade. Voor een meerwaarde zorgen ondertussen de fraaie muzikale extra's, van de jazzy blazers in *Don't You Want To Know* en de jachtige strijkers van het aan Vincent van Gogh opgedragen *Statues And Still Life* tot het door een drumband gedragen *So Animal*. Samen met de albums van Marike Jager en GEM behoort *Play Me* van Gram tot het beste wat de Nederpop dit jaar te bieden heeft. OENE KUMMER

dood (januari 2009) intensief zijn blijven volgen. Tegen het einde van zijn leven werkte de als David McGeachy geboren Brit aan een nieuw album, met speciale gasten als Phil Collins, Garth Hudson en Jim Weider. De sfeervolle resultaten daarvan zijn de afgelopen twee jaar aan elkaar gemetseld door Martyns producer en vriend Jim Tullio. Opener *Heel Of The Hunt* zet direct de toon van een interessant en boeiend album. Martyn gromt als een rauwe Barry White en de band zet er een swingend, haast funky geluid onder. Over zijn kwaliteiten als singer-songwriter hoeven we niet te twisten, luister maar eens naar *Bad Company* en het adembenemende titelnummer, en dat maakt zijn allerlaatste album met nieuwe nummers alleen maar waardevoller. HANS VAN DER MAAS

FOLKROCK
MEGAFAUN
MEGAFAUN
(CRAMMED DISCS/COAST TO COAST)

Hield Megafaun de achterban vorig jaar nog rustig met restjes-EP *Heretofore*, nu is de volwaardige opvolger van het veelgeprezen *Gather*, *Form & Fly* uit 2009 dan toch eindelijk een feit. De groep die ooit samen met Justin Vernon (Bon Iver) DeYarmond Edison vormde, gaat zich op *Megafaun* een uur lang te buiten aan alles wat de (blanke) Amerikaanse muziektraditie te bieden heeft. En Engeland mag ook meedoen: zanger/gitarist Brad Cook heeft aangegeven dat naast Jackson Browne en The Grateful Dead ook The Beatles en Paul McCartney's solowerk van grote invloed zijn geweest op het album. Feit is dat Megafaun met brede blik de rustigere paden der muziekgeschiedenis bewandelt. Het gematigde tempo en de soezigerige samenhang van het drietal uit North Carolina nodigt uit tot achteroverleunen, maar niet te lang, want steeds komt Megafaun, dat zich hier duidelijk in rustiger vaarwater bevindt dan op eerder werk, weer met een verrassing op de proppen. Het in-

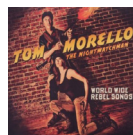
strumentale *Isadora* bijvoorbeeld, of de geluidschans *Serene Return*; steeds versmalt de kabbelende rivier zich even tot een stroomversnelling. Te veel wordt het nergens: Megafaun lijkt de juiste cadans te hebben gevonden. TOM SPRINGVELD

PUNK
THE MISFITS
THE DEVIL'S RAIN
(MISFITS/MEGAFORCE/BERTUS)

The Misfits anno 2011. Dat is eigenlijk sow-

so al een verloren race. Bijna niemand neemt Jerry Only nog serieus sinds hij uit een worstelkooi vluchtte en het Amerikaans volkslied zong op een rollerderby. Sinds de vorige plaat van The Misfits (coverplaat *Project 1950*) heeft Jerry Only - die zijn nepachternaam eer aan doet, als enig overgebleven originele bandlid - naast de bas ook de vocalen op zich genomen. En de kritieken zijn niet van de lucht. Jerry Only zou óf niet kunnen zingen óf teveel als Glenn Danzig willen klinken. Op *The Devil's Rain* valt dat wel mee. Only loeit niet meer zo vaak als Danzig (al gaat in *Curse Of The Mummy's Hand* het luchtalarm nog wel af) en heeft iets meer zijn eigen stem gevonden. Helaas wordt dan wel duidelijk dat Only geen bijster goeie zanger is, zoals te horen is op *Cold In Hell*. Het gitaarspel van Dez Cadena (ex-Black Flag) redt dan nog een gedeelte van het album. Nummers als *Dark Shadows* en de single *Land Of The Dead* zijn nog wel te pruimen. Maar het overgrote deel doet denken aan de Ramones in de jaren tachtig. En dat was ook niet hun sterkste periode. TIJS HEESTERBEEK

FOLK/ROCK
TOM MORELLO
/ THE NIGHTWATCHMAN
WORLD WIDE REBEL SONGS
(NEW WEST/SONIC RENDEZVOUS)

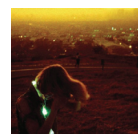
Op een heel andere manier bracht Rage Against The Machine eigenlijk ook protestsongs. De gitarist van die band houdt er sinds een jaar of vijf een eigen afdeling van die liedjesvakbond op na en laat als The Nightwatchman met gitaar, mondharp en pamfletteksten van zich horen. Zijn derde album is gestoken in een heel foute hoes en ook van de muziek word je niet vrolijk. Er zijn wel een aantal stevigere folkstamper, maar inhaken als bij The Pogues is er niet bij. Morello blijft een weergaloos gitarist, als een halfbakken protestzanger (*Stray Bullets* klinkt als een oud nummer van The Alarm, wie kent ze nog?) schiet hij tekort. En over een geweldige stem beschikt hij ook al niet: als hij zacht zingt, roept hij soms een ongemotiveerde Lou Reed in herinnering. Gastzanger Ben Harper kan de boel niet redden. De akoestisch en in alle stilte aangeroepen

God al evenmin. De flauwe titelsong *World Wide Rebel Songs* van deze ongetwijfeld oprechte vrijheidsstrijder is even gedateerd als een tatoeage van Che Guevara op een bovenarm. Of wilt u met vlaggen tegen deze onzin alsnog de straat op? WILLEM JONGENEEL

SOUL/POP
JAMES MORRISON
THE AWAKENING
(ISLAND/UNIVERSAL)

Zijn debuutsingle *You Give Me Something* bracht James Morrison in één klap bovenin de internationale hitparades. Vijf jaar, tien hits en twee platina albums verder kunnen we vaststellen dat hij erin is geslaagd een eigen plek in het landschap van de popmuziek te veroveren. Waren *Undiscovered* en *Songs For You Truths For Me* tamelijk lichtgewicht met hooguit een klein rauw randje, ditmaal legt Morrison voor zichzelf en de buitenwereld de lat een stuk hoger. De productie werd in handen gegeven van Bernard Butler, ooit gitarist in Suede en tegenwoordig de man achter de knoppen bij o.a. The Libertines en Duffy. *The Awakening* is een laidback soulalbum met mooie, niet al te opdringerige liedjes in warme old school-arrangementen. Het type plaat dat Marvin Gaye en Stevie Wonder in de vroege jaren zeventig maakten. Daarmee houdt de vergelijking ook meteen op, want waar zij het hadden over de grote universele thema's, blijft Morrison vooral dicht bij zichzelf. Zijn liedjes gaan over de veranderingen in zijn leven (*Beautiful Life*), zijn dromen (*In My Dreams*), zijn overleden vader (*Up*) en *The Person I Should've Been*. Dat doet hij integer en goed, en het brengt hem met *Slave To The Music* ook opnieuw hoog in de hitparade. De tijd zal leren of *The Awakening* inderdaad die sleutelplaat was richting grootse daden. JAN VAN DER PLAS

CHILLWAVE
NEON INDIAN
ERA EXTRAÑA
(TRANSGRESSIVE/V2)

Is het soms de wet van de remmende voor-sprong? Chillwave-pionier Neon Indian maakt op zijn tweede album amper de indruk die hij maakte op debuut *Psychic Chasms*. Ook al tinkelen de geluidjes nog als druppels in een beekje op een warme zomeravond, toch kan het idee dat chillwave automatisch verbonden is aan de zomer in de, eh, ijskast. Alan Palomo maakte dit album in een klein woonhok in een winters Helsinki. Hij zonderde zich naar eigen zeggen compleet af. Dat is vragen om donkere gedachten. En zo klinkt *Era Extraña* ook. De echo's van de jaren tachtig waren er altijd al, maar nu zijn het ook echo's van